

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 1254/2022
09.11.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Матковић Стефановић и Татјане Миљуш, чланова већа, у правној ствари тужиоца Робно-транспортни центар Шабац АД Шабац, чији је пуномоћник Милош Станојчић, адвокат из ..., против туженог Република Србија, Основни суд у Шапцу, кога заступа Државно правобранилаштво, Београд, ради дуга, вредност предмета спора 17.178.000,00 динара, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 5050/20 од 12.05.2022. године, у седници већа одржаној дана 09.11.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж 5050/20 од 12.05.2022. године.

ОДБИЈАЈУ СЕ захтеви тужиоца и туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Привредног апелационог суда Пж 5050/20 од 12.05.2022. године, у ставу I изреке потврђена је пресуда Привредног суда у у Београду П 6144/2019 од 10.09.2020. године којом је усвојен тужбени захтев тужиоца и обавезан тужени да тужиоцу исплати износ од 17.178.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 29.03.2017. године до коначне исплате и обавезан тужени да исплати тужиоцу износ од 1.018.480,00 динара на име трошкова парничног поступка са законском затезном каматом од извршности до исплате. У ставу II изреке одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне другостепене пресуде благовремену и дозвољену ревизију је изјавио тужени, због погрешне примене материјалног права.

Тужилац је доставио одговор на ревизију којим је оспорио ревизијске наводе туженог и предложио одбијање ревизије као неосноване. Трошкове за састав одговора на ревизију и таксе за одговор на ревизију је тражио.

Испитујући побиијану пресуду по одредби члана 408. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, бр.72/11...18/20) Врховни касациони суд је одлучио да ревизија туженог није основана.

У спроведеном поступку није учињена апсолутно битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Предмет тужбеног захтева је потраживање износа од 17.178.000,00 динара са припадајућом каматом на име коришћења складишног простора у робно транспортном центру Шабац који је тужени користио за складиштење робе одузете у извршном поступку.

Према утврђеном чињеничном стању на коме су засноване нижестепене одлуке, парничне странке су биле у облигационом односу по основу Уговора о пружању складишно претоварних услуга, који је закључен на неодређено време, по коме је тужилац био давалац услуга, а тужени корисник услуга. Предмет наведеног уговора је закуп затвореног складишног простора у робно транспортном центру Шабац, који је тужени као корисник услуга користио за складиштење робе одузете у извршном поступку, а уговорена је цена услуге складиштења у износу од 50 динара по м², на недељном нивоу, те је предвиђено да корисник услуга ускладишнину плаћа од тренутка када роба, одузета у извршном поступку, буде ускладиштена код даваоца услуга па до момента продаје робе и њеног искидаштења, када ће бити и фактурисање услуга. Уговором је дефинисано и да ће уговорне стране сваких 90 дана, за време трајања уговора, извршити срањивање међусобних дуговања и потраживања. Записником о попису и процени бр. Ив 1318/05 од 29.04.2009. године, који је састављен у извршном поступку, извршен је попис ствари – машина које су стављене на чување тужиоцу у његовом пословном простору површине 700м², те је предвиђено да се пописане машине не смеју премештати нити извозити од тужиоца без одлуке Општинског суда у Шапцу. Из садржине дописа туженог упућених тужиоцу од 05.08.2016. године и 28.12.2016. године, утврђено је да је тужени обавестио тужиоца да није надлежан да одлучује о судбини тих предмета па из наведеног разлога не може дати никаква упутства за даље поступање са истим, као и да се не може донети одлука по захтеву тужиоца нити предузети било која извршна радња јер је извршни поступак преведен у парнични поступак. Трошкови чувања ствари по записнику Општинског суда у Шапцу, по извршеном обрачуну тужиоца, за период од 29.04.2009. године до 28.02.2017. године, износе 17.178.000,00 динара. На околност површине хале тужиоца која је заузета чувањем предметних ствари изведен је доказ вештачењем од стране вештака грађевинске струке из кога је утврђено да површина хале износи 700,00м².

На основу овако утврђених чињеница, првостепени суд је применом одредбе чл. 730. став 1. Закона о облигационим односима, закључио да је тужбени захтев основан и обавезао туженог да тужиоцу плати износ од 17.178.000,00 динара са законском затезном каматом почев од утужења до исплате применом чл. 279. став 3. Закона о облигационим односима. Наведено уз образложење да су парничне странке биле у пословном односу по основу Уговора о пружању складишно претоварних услуга, по коме је тужени закупио

складишни простор тужиоца за складиштење робе одузете у извршном поступку. У погледу уговорне обавезе да се сваких 90 дана врши савјивање међусобних дуговања и потраживања, овај суд истиче да се ради о двостраној обавези која се односила и на тужиоца и на туженог, те да се тужилац више пута обраћао туженом који му је одговорио да му не може дати упутства за даље поступање. Првостепени суд је ценио и примену одредбе члана 737. Закона о облигационим односима, те је истакао да наведена законска одредба даје могућност односно право складиштару да прода робу, али непоступање по истој не значи губитак права на накнаду за ускладиштење.

Другостепени суд одбија жалбу туженог и потврђује првостепену пресуду прихватајући у свему разлоге првостепеног суда. У погледу у жалби истакнутог приговора застарелости потраживања, овај суд указује да је одредбом члана 372. став 2. Закона о парничном поступку прописано да у жалби не могу да се истичу материјалноправни приговори, а да је приговор застарелости потраживања материјалноправни приговор који тужени у конкретном случају први пут истиче у жалби.

По налажењу Врховног касационог суда, правилно су нижестепени судови применили наведене одредбе материјалног права, уз образложење које прихвата и ревизијски суд, чија правилност се ревизијским наводима није довела у сумњу.

Одредбом члана 730. став 1. Закона о облигационим односима прописано је да се уговором о ускладиштењу обавезује складиштар да прими и чува одређену робу и да предузима потребне или уговорене мере ради њеног чувања у одређеном стању, те да је преда на захтев оставодавца или другог овлашћеног лица, а оставодавац се обавезује да му за то плати одређену накнаду. У конкретном случају, парничне странке су биле у пословном односу по основу Уговора о пружању складишно претоварних услуга. Тужени је робу одузету у извршном поступку ставио на чување тужиоцу, па је дужан да за извршену услугу плати накнаду. Нису од утицаја ревизијски наводи којима се указује на постојање пословног односа између извршног дужника и тужиоца. Роба која је била предмет складиштења је роба која је од стране туженог одузета у извршном поступку и као таква предата тужиоцу на чување, па се ради о облигационом односу између парничних странака на који није од утицаја евентуално претходно постојање пословног односа између тужиоца и извршног дужника. Осим тога, таквим ревизијским наводима се указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, а према члану 407. став 2. ЗПП, ревизија се не може изјавити због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, осим у случају из члана 403. став 2. тог закона који у овом поступку није остварен.

Оценом преосталих ревизијских навода туженог произлази да исти понавља наводе изнете у жалби и током првостепеног поступка, на које је образложено одговорено и које разлоге Врховни касациони суд у битном прихвата. У ревизији се истиче и приговор застарелости потраживања, у погледу кога правилно другостепени суд налази да није од утицаја на правилност одлуке јер се ради о материјалноправном приговору који је тужени у конкретном случају први пут истакао у жалби, а одредбом члана 372. став 2. Закона о парничном поступку прописано је да у жалби не могу да се истичу материјалноправни приговори.

Према томе, како не стоје за основане разлози због којих је ревизија изјављена, као ни разлози на које пази по службеној дужности, Врховни касациони суд је на основу процесних овлашћења из члана 414. Закона о парничном поступку, одлучио као у изреци пресуде.

Ставом другим изреке, одбијени су захтеви за накнаду трошкова на основу овлашћења из члана 165. став 1. ЗПП и то с обзиром да тужени није успео у ревизијском поступку, а у погледу тужиоца не ради се о трошковима потребним ради вођења парнице у смислу члана 154. ЗПП.

**Председник већа – судија
Бранко Станић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић